

Leicht Ferenc

Ez én vagyok két évesen, 1931-ben.

Mikor én megszülettem, két dédnagyanyám is nálunk lakott. Egyik nagyszülőmet sem ismertem, két dédnagyanyámat ellenben igen. Ők mind a ketten Bécsből jöttek Magyarországra, és túléltek a gyerekeiket. Az egyik dédnagyanyám -- az anyai nagyapám anyja -- Herczfeld Katalin volt, de ő saját magát Kádinak hívta, és ezért én gyerekkoromban azt képzeltem, hogy fiatal korában mohamedán bíró lehetett, aztán később megtudtam, hogy fräulein, nevelőnő volt. Jóformán csak

németül tudott, ezért ejtette a Kati nevét Kádinak, és ez maradt rajta egész öreg koráig. Úgy tudtam, hogy ő az én Kádi nagymamám, nyolcvan éves volt körülbelül, amikor megismertem, 1852-ben született, és 1936-ban halt meg. A másik dédnagymamámat -- anyai nagyanyám anyját -- úgy hívták, hogy Weisz Betti. Ő is németkisasszony volt egész életében, 1850-ben született, és 1932-ben halt meg. Dédnagyapáim viszont nem voltak, ugyanis mind a ketten lányként szültek.

Hároméves koromban halt meg a Betti -- azt hiszem, bőrrákja volt --, és épp hét éves voltam, amikor a Katalin. Igazándiból engem ő nevelt, mert a szüleim éjjel-nappal dolgoztak, és órá voltam bízva. Nagyon-nagyon kedves volt, mindig elvitt sétálni a Pap-kertbe, ami körülbelül kétszáz méterre volt a lakásunktól -- most Eötvös térnek hívják --, és ott lehetett játszani. Szokták mondani a szüleim, hogy amikor nagyon kicsi voltam, és kézen fogva vezetett, akkor hozzám igazította a lépteit, amikor már nagyobb lettem, és siettem volna, akkor már én vonszoltam őt magam után. Nagyon szeretett, és én is nagyon szerettem őt. Az égadta világon mindent megtett értem. Mondták, hogy mikor kiskoromban aludtam, akkor ült a babakocsi mellett, és egy zöld ággal elhessegette a legyeket, hogy ne zavarjanak az alvásban. A saját unokáit nem kedvelte, és az unokái sem őt, de én voltam a legidősebb dédunoka, és engem nagyon szeretett.